

rosa mystica

ČASOPIS PRO DUCHOVNÍ ŽIVOT

Ročník XXXII., číslo 7.

červenec 2026

Obsah: Mystika mládí, O.Březina Pohyb němých úst, J.Dokulil Píseň, Zachránce bloudících, J.M.Veselý OP Krása..., A.Sova, Jen toho bych se bál..., Starozákonní omezení umění..., Ars Magna, Digitální roboti, Agonie touhy, R.Sarah Zvrácená moc..., Bouře, Mystika stáří, A.Sova Do světlého lesa..., Brněnská akad.duch.života Patrika Kuželý OP

MYSTIKA MLÁDÍ

PŘÍKLADY NEOCHVĚJNÉ VYTRVALOSTI

Konečně si spolu rozumíme, Dominiku. Dar rozumění ve tvém rozjímavém životě odpovídá vlastnosti tvého intelektu, který proniká k důvěrnějšímu poznání.

Jasně to vidíš z rozdílu mezi poznáním svého rozumu a svým vnímáním smyslovým. Vnímání se týká vnějších smyslových jakostí, kdežto rozum proniká až k tomu, co věc je, což je vlastní předmět rozumu. Je mnoho druhů věcí, které se skrývají uvnitř. Tvoje poznání má a může k nim proniknout, aby jeho jasnost byla úplnější. Pod vlastnostmi věcí, které vidíš smysly, je skryta podstata věcí. Pod slovy svatopisců jsou obsaženy obsahy slov, pod podobnostmi a symboly je skryta pravda jimi naznačená. Vše, co je pochopitelné ve smyslových věcech, je vnitřní. V příčinách věcí jsou skryté účinky a naopak, účinky prozrazují příčiny. Ke všem těmto věcem potřebuješ rozum. Tvoje poznání začíná přirozeně

smyslovým vnímáním zvnějšíku. Čím je světlo tvého rozumu jasnější, tím hlouběji můžeš proniknout. Přirozené světlo rozumu má omezenou jasnost. Proniká jen svým omezeným způsobem.

V rozjímavém životě ti dávám nadpřirozené světlo k hlubšímu pronikání v

poznání mnohých věcí potřebných pro plnější chápání věcí, abys věděl to, co má být a dovedl bys to vyslovit. Nadpřirozené světlo potřebné k rozjímání o nadpřirozených pravdách ti dávám osvícením Ducha svatého, a to darem rozumění. Dokonalost poznání záležitostí tvého vykoupení a spásy vyžaduje hlubší poznatky. Jako člověka tě zvu k účasti na nadpřirozené blaženosti. Působím ti to darem rozumění. S ním si osvojuješ vynikající způsob pronikání a láskou si upevňuješ vůli na cestě za dobrem osvíceným jasem vyššího nadání a pravdy. Tak pronikáš hlavně do tajemství mého Vtělení. Z toho se tvů rozjímavý život stále živí jako ze zdroje. Zde se ti osobně zjevuje plnost mého nadpřirozeného bytí. Proto je tvoje lidská přirozenost je svatá podstatným způsobem, spojením mé Osoby s tvou přirozeností a máš plnost milosti jako pramen, otevírající se v tobě pro všechny vykoupené, pro všechny činy dobra a síly, které působím svým vyšším nadáním v tobě uprostřed celého lidstva. Jako každému i tobě přiměřeně dávám své vyšší nadání (Ef 4,7).

Pravdou, s níž přirozeně souhlasíš svým rozumem, Dominiku, zdokonalují tvůj rozum i v nadpřirozeném životě, zvláště v jeho nejvyšší činnosti rozjímavé. Tvůj intelekt předně rozumí pravdě, dále o ní má mít jistý přehled a úsudek. Tvůj úsudek o pravdě spočívá v tom, aby výpověď o tom byla nutná nebo nikoli. Nutná pochází z povahy věci, jinak pochází z náhodného spojení s věcí. K souhlasu rozumu s pravdou víry potřebuješ rozumět tomu, co víra vypovídá, ale také abys o ní správně usuzoval a tvořil si přehled a názor o tom, co je třeba věřit a dovedl to rozlišit od toho, co k víře nepatří. Tento úkol ti působí dar vědění. Tvůj rozum v přirozeném poznání dosahuje jistý úsudek přemítavým způsobem. Proto se tvé lidské vědění dosahuje dokazováním. U Mě je však jistota soudu bez dokazování. Děje se přímým nazíráním rozumové intuice. Proto se mé poznání nemusí zdržovat s přemítáním. Je svrchované a přímé. Svým Duchem ti dávám dar vědění jako podobnost a účast na svém vědění. To se děje přímou intuicí rozumu. Tvé vědění vyžaduje také jistotu úsudku. Ohledně mých vyšších pravd se to děje z nejvyšší příčiny věcí a nazývá se to moudrost. Jsi moudrý v každém druhu vědění. Znáš poslední příčinu ve svém oboru. Jsi schopen posoudit vše, co patří k danému druhu. Poznání Mé nadpřirozené pravdy je nejvyšší druh vědění, je to moudrost. Poznání stvořených a smyslům dostupných věcí je vědění. Jeho jistota pochází ze soudů z druhotných příčin tak, jak se věci dějí přirozeně z dané zákonitosti. Tomáš B

+++

POHYB NĚMÝCH ÚST

Z VÝSLUNÍ TAJEMNÉHO ŽÁR DO MÉ DUŠE DÝCH,
JAK UPOMÍNKA SVĚTLA DO ZRAKŮ VYHASLÝCH.
A Z MLČENÍ, JEŽ VÁLO V MÝCH STÍNŮ ČERNÝ VZRŮST
SE TRÁSLA MARNÁ SDÍLNOST, JAK POHYB NĚMÝCH ÚST.

ČI LÁ ŽÍZENÍ Z HLUBIN VĚCÍ MI V TVÁŘE ZADECHLA?
ČI BLÍZKOST VĚČNÝCH VICHŘŮ MÁ TOUHA ZASLECHLA?
ŽEH NOCI ZTRAVUJÍCÍ JSEM V DUŠI UCÍTL
A Z MRAKŮ POTRHANÝCH DEN VĚČNÝ ZASVÍTIL?

ČI ZNOVA, SESTRO DÁLKY, MŮJ PŘÍZRAK, BLEDA TICH,
SLOV PŘÍŠTÍCH TÍŽI NA RTECH, ŠEL ZAŘÍ ZRAKŮ TVÝCH
A VÝKŘIK NĚMÉ BÁZNĚ, JENŽ VSTRÍC MU LETĚL TMOU,
Z NIV MRTVÝCH TICHÁ TVÉHO JSEM SLYŠEL DUŠÍ SVOU?

PRACH SINÝ JINÝCH SLUNCÍ SE SKLÁDÁ NA VŠECH SNECH
A LILNÍ VŠECH VŮNĚ MÁ SMRTI SILNÝ DECH,
A NEJHLUBŠÍ HLAS DUŠE, KDYŽ ZAZNÍ TOUHY PLN,
V SVÉM ZADUMČIVÉM CHVĚNÍ HRÁ HUDBU VĚČNÝCH VLN.

Otokar Březina

+++

ZACHRÁNCE BLOUDÍCÍCH

Právě uléhám na velký slavník. Vyznávám, že po celý život odporuji bludům, ale připomínám, že z celého srdce miluji každého, kdo bloudí. Nyní se přede mnou všechno otvírá a já nechápu, proč by Mě někdo nenáviděl, když k tomu nedávám žádnou příčinu. Proč by Mě sudiči chtěli obviňovat a odsuzovat, když mi nemohou nic dokázat? Někdo se snaží vrhnout světlo poznání na mou postavu, mé činy a jejich důsledky, a já jasně sleduji, že to světlo vychází ode mne. A přece se obviňuji, že některé duše vedu k učení víry raději než jiné, ovšem nikoho nemám v nenávisti.

Ležím tu jako Lazar a chystám se uprostřed svých bratří vypustit svou duši. Bratří je čím dál tím víc. Následují mě ve svých modlitbách, ať jsou zde nebo v Římě, ve Francii nebo Španělsku, v Lombardii nebo Provincii, mezi Poláky či mezi Čechy. Všechno se to děje kvůli Tobě, Můj Pane, abych o tobě spolu s nimi svědčil přede všemi, a tak pomohli každému zamilovat si Tě, má Lásko na kříž přibítá.

Vzpomínám na všechny ty trampoty a zkoušky, které kvůli našemu Pánu podstupuji, protože chci, aby nikdo nezahynul navěky, ale měl věčný život a měl ho v plnosti. Modlím se za tebe, můj drahý bratře i za tebe, milovaná sestřičko. Nedej se svést k pohodlnému životu pod záminkou, že to tak dělají

všichni a že si potřebuješ udržovat jakousi životní úroveň, aby byl tvůj život důstojný člověka! Pane můj, kéž je nesvede přehnaný důraz na jejich lidská práva před právem našeho věčného Otce na nás na všechny! Jen se spolehni na pomoc našeho Pána, který přece i živí nebeské ptactvo, a co teprve tebe!

Sleduji, jak mě odnášejí na čistý vzduch na pahorku. Ptám se: Je to Boží vůle, aby se tohle místo stalo místem mého posledního odpočinku? Povzdechnu si: Kéž se našemu Pánu zalíbí toto místo, aby mé tělo bylo pochováno právě zde, pod nohama mých bratří! Jenže se zdá, že se mi to nesplní, protože Mě zanedlouho odnášejí zpátky do kláštera sv.Mikuláše. Bratr Štěpán Španělský mi osušuje pot plátěnou rouškou. Bratr Ventura z Cremony se nade mnou sklání. Rád by první slyšel mou životní zповěď. Vyznávám, že odedávna raději rozmlouvám o Bohu s ženami mladšími než staršími. Nyní moje ústa, která odedávna mluví o tobě, Můj Pane, pokojně oddechují. Až k peklu zavržených rozestírám záchytnou síť lásky, aby nikdo navěky nezahynul. T.Bahounek OP

+++

TAJEMNÉ DÁLKY

Ó SÍLO EXTASÍ A SNŮ, Z NÍŽ UMĚNÍ
PLÁ BAREV VĚJÍŘEM A V TÓNECH BURÁCÍ!
TVÝM KOUZLEM Z MYŠLENEK SE ŽÁŘE DRAMENÍ,
JAK Z ETERU SE SVĚTLO NITÍ VIBRACÍ.

NA OBĚT DUŠE MÉ SVŮJ ŽHAVÝ SEŠLI PŘÍVAL
Ó MOCI VÍTĚZNÁ, JEŽ V INSPIRACI PLÁŠ,
JAK V OLTÁŘ KAMENNÝ SE OHEŇ S NEBE SLÍVAL,
KDYŽ OBĚT KRVAVOU NANĚ KLADL ELIÁŠ.

V MÉ DUŠI SMUTEK DLÍ A HOŘKÉ VŮNĚ TESKNÉ,
MYŠLENKA MÁ JE VOSKOVICÍ SVĚTLA MDLÉHO,
JEŽ V TĚLA SVÍCNU NEČISTÉM SE TŘESOUČ LESKNE
NA OLTÁŘ VĚČNÝ POSTAVENA NEZNÁMÉHO.

ŽEN ŽHAVÝ RET MÉ KRVE VÁŠNÍ NEROZDŇTIL
A LÁSKY ŠÍLENSTVÍ MI V ZRACÍCH NEZAPLÁLO,
ŽÁR BÍLÝ ROZKOŠE MI V NERVECH NEZASVÍTIL
A VŮNÍ PŘÁTELSTVÍ JSEM V ŽITÍ VDÝCHAL MÁLO.

SÁM V TICHÉ KLAUSUŘE JSEM POČET ŽITÍ ŘEŠIL
A JENOM NAD SVÝCH SNŮ JSEM ZÁHONEM SE SHÝBAL,
VÍC NEŽLI V ŽIVOTĚ JEN V MYŠLENKÁCH JSEM HŘĚŠIL
A PŘELUD MILOVAL A PÁRU TUH SVÝCH LÍBAL.

MÉ JARO BYLO SMUTNOU, ELEGICKOU PÍSNÍ,
JIŽ TICHÝM TREMOLEM MI ŽIVOT ZAHRÁL FLÉTNOU,
A DNY MÝCH RADOSTÍ, JAK TRÁVY TRS, JENŽ TÍSŇÍ

SE PŘÍ ZDÍCH, VE DLAŽBĚ, KDYŽ KAPKY ROSY SLÉTNOU.

MÉ VZPOMÍNKY JSOU BEZ BAREV A BEZE VLÁHY,
JAK PROTĚŽ V HERBÁŘI, JENŽ BÍLOU PLÍSŇÍ DÝŠE;
NAKYSLÝ PARFUM CHUDOBY JSEM DÝCHAL ZÁHY
A PONIŽENÝCH ŽEŇ JSEM KLIDIL NA SVÉ LÍŠE.

ZÁŘ GRANDIOSNÍ VESMÍRU KDYŽ V ZRAK MI PADLA
SIL VĚČNÝCH TAJEMSTVÍM A OSNOVAMI SVĚTLA,
V MOU DUŠI ODRAŽENÁ KOSMU OD ZRCADLA
V OHNISKO PALČIVÉ A KRVAVÉ SE ŠTĚTLA.

PUCH KRVE SRAŽENÉ JSEM DÝCHAL Z DĚJIN ZVĚSTÍ
A HRŮZU NEZNÁMÉHO Z VLASTNÍ DUŠE HLOUBI,
A ŽŘEL JSEM V ŽITÍ HRU, KDE BLEDEJ PŘELUD ŠTĚSTÍ,
JAK V PERLETI, SE LOMEM VRCHNÍCH VRSTEV SNOUBÍ.

NETOUŽÍM ŽÍZNĚ SVÉ U ŽITÍ SVLAŽIT BŘEHŮ,
JAK GEDEONŮV VOJ U ZDROJŮ PÍTI Z DLANĚ.
PAPRSKŮ MYSTICKÝCH JSEM V DUŠI SEBRAL NĚHU
A V CHRÁMU TAJEMSTVÍ JSEM KLEKL ZADUMANĚ.

JE SMUTNA DUŠE MÁ A PLNA VŮNĚ TESKNÉ,
MÁ MYŠLENKA JE VOSKOVICÍ SVĚTLA MDLÉHO,
JEŽ V TĚLA SVÍCNU NEČISTÉM SE TŘESOUČ LESKNE
NA OLTÁŘ VĚČNÝ POSTAVENA NEZNÁMÉHO.

Otokar Březina

+++

BI. RAMON LULL KNIHA O PŘÍTELI A MILÁČKU

81. Přítel poslal psaní svému Miláčku, ve kterém mu řekl, nemá-li jiného milence, jenž by mu pomáhal nésti a trpěti těžké strasti, jež snáší pro svoji lásku. A Miláček mu odepsal řka, že nemá nic, čím by mu způsobil bezpráví nebo klam.

82. Tázali se Miláčka na lásku jeho Přitele. — Odpověděl, že láska jeho Přitele je směs radosti a neštěstí, bázně a odvahy. — Ptali se Přitele na lásku jeho Miláčka. — Odpověděl, že láska jeho Miláčka je vliv nekonečné dobroty, věčnosti, moci, moudrosti, milosti a dokonalosti, kterýžto vliv má Miláček na Přitele.

83. — Řekni, blázínku, co je podivuhodné? — Odpověděl: Milovat více věci nepřítomné než přítomné a milovat více věci viditelné, porušitelné než neviditelné a neporušitelné.

84. Hledal Přítel svého Miláčka a našel člověka, který umíral bez lásky; i řekl, že velikou škodou je pro člověka, umírá-li na jakoukoli smrt bez lásky. A proto řekl Přítel umírajícímu: — Pověz, proč umíráš bez lásky? — Odpověděl: Protože bez lásky jsem žil.

85. Tázal se Přítel svého Miláčka, která věc byla by větší, zdali láska, nebo milování? — Miláček odpověděl, že ve tvoru je láska stromem a milování je plodem a strasti a stesky jsou květy a listy. A v Bohu že láska i milování jsou jednou a touž věcí bez jakékoli strasti nebo stesku.

86. Tesknil Přítel a smutnil pro přemíru svých myšlenek. Tak prosil svého Miláčka, aby mu poslal knihu, v níž by byly zapsány jeho skutky, aby mu tím dal nějaký lék. Miláček poslal tuto knihu svému Příteli a zdvojnásobil Příteli jeho strasti a stesky.

87. Rozstonal se Přítel z lásky, i navštívil ho lékař, který rozhonil jeho mdloby a zamyšlení. A v téže chvíli byl Přítel uzdraven.

88. Rozloučili se od sebe Přítel a láska a měli útěchu v Miláčku. A Miláček se jim představil. Přítel zaplakal a umdlěla láska v Přítelově bezvědomí. Vzkřísil Miláček svého Přitele, když mu připomínal svoje přednosti.

89. Přítel povídal Miláčkovi, že po mnohých cestách přichází do jeho srdce a představuje se jeho očím a že ho jeho slovo nazývá mnohými jmény; láska však, kterou ho posiluje i umrtvuje, že není ničím než jedinou útěchou.

90. Ukázal se Miláček svému Příteli v rudých a nových šatech; i rozejpal paže své, aby ho objal a naklonil svou hlavu, aby mu polibek dal, a zůstal ve výši, aby ho mohl nalézt.

91. Vzdálil se Miláček od svého Přitele, i hledal Přítel svého Miláčka pamětí a rozumem, aby jej milovati mohl. Nalezl Přítel svého Miláčka a ptal se ho, kde že byl? Odpověděl: — V nepřítomnosti tvé vzpomínky a v nevědomosti tvé chápavosti.

92. Řekni, láskou šílený, styděl ses před lidmi, když viděli, že pláčeš pro svého Miláčka? — Odpověděl, že stud, jenž nepochází ze hříchu, je nedostatkem lásky v tom, který neumí milovat.

93. Miláček zaséval do srdce svého Přitele touhy, vzdechy, ctnosti a něžnosti. Přítel zaléval ta semena slzami a pláčem. Miláček zaséval do Přitelova srdce strasti, protivenství a mdloby. Přítel vyhojil srdce své nadějí, oddaností, trpělivostí a útěchou.

94. Při veliké slavnosti měl Miláček kolem sebe veliký dvůr mnohých slavných baronů, i dával veliké hostiny i veliké dary. Přišel Přítel ke dvoru tomu a Miláček mu řekl: — Kdo tě pozval, žes přišel k mému dvoru? — Odpověděl Přítel: Potřeba a láska způsobily, že jsem přišel spatřit tvé slavné skutky, tvé vlastnosti, tvé ozdoby i tvoji slávu.

95. Tázali se Přitele, čím by byl? Odpověděl: — Lásky. — Z čeho jsi? — Z lásky. — Kdo tě zplodil? — Láska. — Z koho jsi se narodil? — Z lásky. — Kdo tě živil? — Láska. — Z čeho jsi žil? — Z lásky. — Jak se jmenuješ? — Láska. — Odkud přicházíš? — Od lásky. — Kam jdeš? — Ku své lásce. — Kde zůstáváš?

— V lásce. — Máš ještě něco jiného než lásku? — Odpověděl: Mám, provinění a urážky mému Miláčku učiněné. — Odpustí tobě tvůj Miláček? — Řekl Přítel, že v jeho Miláčku je milosrdenství a spravedlnost, a proto že bydlí mezi bázní a nadějí, poněvadž milosrdenství mu dává doufat a spravedlnost jej učí bázni.

96. vzdálil se Miláček svému Příteli, i hledal ho Přítel ve svých myšlenkách a ptal se po něm všech lidí mluvou lásky. Nalezl Přítel svého Miláčka v opovržení mezi lidmi a řekl Miláčkovi, že se stala veliká křivda jeho důstojnosti. — Odpověděl Miláček a řekl, že vzal na sebe nečest pro nedostatek horlivých a oddaných milenců. Rozplakal se Přítel a rozmnožily se jeho bolesti; i potěšil ho Miláček, ukázav mu své přednosti.

97. Světlo světnice Miláčkovy osvětlilo světnici Přítelovu, aby z ní vypudilo temnosti a naplnilo ji líbezností a milostným zemdlením a zadumáním. A Přítel vyházel ze světničky své všechny věci, aby tam uložil svého Miláčka.

98. Ptali se Přítel, jaký znak udělal jeho Miláček na jeho korouhvi? Odpověděl, že mrtvého člověka. — Řekli mu, proč udělal takový znak? — Odpověděl: Poněvadž byl člověkem mrtvým, ukřižovaným, a poněvadž ti, kdo chlubí se býti Jeho milenci, jej následující, jsou jeho obrazem.

99. Přišel Miláček ubytovat se v domě svého Přítel a správce domu žádal na něm plat za pohoštění. Ale Přítel řekl, že jeho Miláček musí býti pohoštěn přívětivě a zdarma.

100. Provázely se paměť a vůle a vystoupily na vrch Miláčkův, aby rozum byl povýšen a láska se zdvojnásobila v milování Miláčka.

101. Po všechny dny jsou vzdechy a pláče posly mezi Přítel a Miláčkem, aby tak mezi oběma byla útěcha a společenství, přátelství a shoda.

102. Toužil Přítel po svém Miláčku a posílal mu své myšlenky, aby přinesly od Miláčka blaženost, ve které ho byl dlouho držel.

103. Podaroval Miláček svého Přítel pláčem, vzdechy, mdlobami, myšlenkami a bolestmi, aby těmito dary sloužil Přítel svému Miláčkovi.

104. Prosil Přítel svého Miláčka, aby mu dal dobročinnost, mír a důstojenství na tomto světě; a Miláček ukázal své dokonalosti paměti a rozumu svého Přítel a dal se za cíl jeho vůli.

105. Tázali se Přítel, v čem pozůstává čest. — Odpověděl, že v chápání a milování svého Miláčka. — I tázali se, v čem by pozůstávala nečest. — Odpověděl, že v zapomínání a nemilování Miláčka.

106. — Mučila mě láska, Miláčku, až jsem jí řekl, že jsi přítomen v mých mukách; a tu láska ulevila mým mdlobám a ty, za odměnu, rozmnožil jsi lásku, která zdvojnásobila mé muky.

107. Potkal Přítel na cestě lásky milence, který nemluvil; pláčem, vyhublými tahy tváře a steskem žaloval na lásku a rouhal se jí. Vymlouvala se láska upřímností, nadějí, trpělivostí, oddaností, statečností, mírností a štěstím a tak pokárala milence, jenž si stěžoval na lásku, když mu byla tak vznešené dary dala.

108. Zpíval Přítel a povídal: — Ach, jak velikým neštěstím je láska! Ach, jak velikým štěstím je milovati svého Miláčka, jenž miluje své milence láskou nekonečnou, věčnou a plnou všech dokonalostí!

109. Šel Přítel do ciziny, kde toužil nalézt svého Miláčka, a na cestě přepadli ho dva lvi. Báł se smrti Přítel, poněvadž si přál žiti, aby sloužil svému Miláčku: i poslal vzpomínku svému Miláčku, aby láska byla při jeho skonání a on snáze mohl podstoupiti smrt. Mezitím, co Přítel vzpomínal na Miláčka, lvi přišli pokorně ku Příteli a lízali slzy jeho očí, jež tekly, a ruce i nohy mu laskali a Přítel odešel v pokoji hledat svého Miláčka.

110. Chodil Přítel po horách a dolinách a nemohl najít bránu, kudy by vyšel z vězení lásky, jež dlouho věznila jeho tělo i jeho myšlenky a všechny jeho žádosti i radosti. Mezitím co tak Přítel chodil a se trdil, našel poustevníka spícího vedle krásné studánky. Probudil Přítel poustevníka slovy, zda neviděl ve snu jeho Miláčka. — Poustevník odpověděl, že stejně byly jeho myšlenky zavřeny ve vězení lásky, ve bdění i spánku. Přítel se velice zaradoval, že našel druhá ve vězení, i plakali spolu, poněvadž Miláček neměl mnoho takových milenců.

111. Nic není v Miláčku, v čem by neměl Přítel úzkost a trápení, a nic není ve Příteli, nad čím by neměl Miláček zalíbení a moc svrchovanou. A proto je láska Miláčkova v činu a láska Přítelova v zemdlení a utrpení.

112. Na světě zpíval ptáček a povídal, že by dal novou myšlenku tomu milenci, který by mu dal dvě. Dal ptáček novou myšlenku Příteli a Přítel dal dvě ptáčku, aby prodloužil jeho soužení; i pocítil Přítel, že se množily jeho bolesti.

113. Potkali se Přítel a Miláček a jejich objetí a polibky i pláč a slzy byly svědky toho setkání. I tázal se Miláček Přítel na jeho zdraví a Přítel byl pln rozpaků ve přítomnosti svého Miláčka.

114. Nepohodli se Přítel a Miláček a smířily je něžnosti jejich lásky; i byla otázka, která něžnost lásky dala jim nejvíce citu?

115. Miloval Přítel všechny ty, kteří měli bázeň před jeho Miláčkem, a měl bázeň přede všemi, kteří se jeho Miláčka nebáli; a odtud byla otázka, co bylo větší ve Příteli, zda láska, či bázeň?

116. Přítel pospíchal za svým Miláčkem a kráčel cestou, kde byl hrozný lev, který usmrtil každého člověka, který šel kolem lenivě a bez nábožnosti. I řekl Přítel: Kdo se nebojí mého Miláčka, musí se všeho bát, a kdo se bojí mého Miláčka, tomu přísluší odvaha a smělost ve všem.

117. Tážali se Přítel na příležitost, i řekl, že příležitost je radost v pokání a rozum ve svědomí, naděje v trpělivosti, zdraví ve zdrženlivosti, útěcha ve

vzpomínce, láska v pečlivosti, upřímnost ve studiu, bohatství v chudobě, mír v poslušnosti a válka ve zlobě.

118. Osvítila láska oblak, jenž se položil mezi Přítele a Miláčka, a učinila ho tak jasným a svítivým, jako je luna v noci a hvězda na úsvitě, slunce ve dne a rozum ve vůli. A skrze tento oblak tak skvoucí mluvili spolu Přítel a Miláček.

119. Tázali se Přítele, které temnoty jsou největší. — Odpověděl, že nepřítomnost jeho Miláčka. — Ptali se ho, která jasnost je největší. I řekl, že přítomnost jeho Miláčka.

120. Znamení Miláčkovo jeví se ve Příteli tím, že pro lásku svou je v protivenství, vzdechu a pláči, v zamyšlení a potupě lidí. /pokr./ /do češtiny upravil TB/

+++

BOUŘE

HLE, V BLESČÍCH TICHDO ZAHŘMĚLO A NEJBOHATŠÍ SEN,
TVOU BOUŘÍ ZAHNANÝ, SE VRÁTIL V DUŠI MOU,
CHUD, USTRAŠEN A OSLNĚN, PRO STA ŽIVOTŮ ZAMYŠLEN,
A V TVÁŘI TVOJÍ SLÁVY BLEDOST SMRTELNOU.

JEN JEDNÍM ZRAKU UVŘENÍM A V JEDEN KŘÍDEL RÁZ
NAD VÍREM VĚČNOSTÍ TVÝCH NĚM SE ZASTAVIL,
DECH JAKO MRTVÝ ZATAJIL A OHNĚM ŽHOUCÍ PÁS
TVÝCH MOŘÍ ZPĚNĚNÝCH SVOU BÁZNÍ POZDRAVIL,

A TEĎ PRO ODVAHU SVOU PŘÍLIŠNOU V MÝCH SVĚTLECH BLOUDÍ BLED,
U ZPÍVAJÍCÍCH PRAMENŮ VYSÍLEN UMÍRÁ,
A JENOM V TĚŽKÉM USMÁNÍ TVŮJ TAJUPLNÝ SVĚT
PŘED ZRAKY MLČENLIVÝCH NADĚJÍ MÝCH OTVÍRÁ.

DO STÍNŮ ZEMĚ HALÍ TVÁŘ, KDYŽ Z DÁLKY USLYŠÍ
TVOU BOUŘ SE BLÍŽITI, JEŽ SVĚTY VVRACÍ,
A Z BLESKŮ TVÉHO DNE, JEŽ BNÍ V JEHO STAVBY NEJVYŠŠÍ,
MU ŠLEHÁ ZSINAVĚLÝ POŽÁR HALUCINACÍ.

Otokar Březina

+++

KRÁSA ZACHRÁNÍ SVĚT

To jsou slova M. F. Dostojevského a mají kořeny ve zdravé lidskosti. Podle Aristotela krása musí být skutečná, pravdivá, dobrá a viděna musí se líbit, - libost, líbivost ji činí příjemnou, přijatelnou, - a přijatá dává štěstí, oblažuje, činí nás blaženými. Dostojevskému se přičítá i výrok: „A vrcholná krása je Kristus.“

Tomtéž smyslu říká Andělský Učitel, že „*milost Boží neníčí lidskou přirozenost, nýbrž ji zdokonaluje*“.

Kristus však vítězí ukřižovaný z lásky pro lidské štěstí. Na cestě ke Kristu bude duše stále víc žíznit po kříži, aby se podobala své ukřižované lásce a prožívala i rozdávala své křižované štěstí: Přistupte ke mně, kdo po mně toužíte, a nasýťte se mými plody. Vždyť vzpomínka na mě je sladší než med, a mít mě je nad plástev medu. Kdo mě požívají, tím více lační, a kdo mě pijí, ještě víc žízní. Kdo mě poslouchá, nebude zklamán, a kdo o mě usiluje, nezhrěšíš (Sir 24,18-21,- Summa th.1,22,2/46,3).

Podle řeckého filozofa Platona, jenž byl Aristotelovým učitelem, „*podstata a poslání dobra znamená dávat se*“. To platí tím více o kráse, která je dobro, jež se líbí, obšťastňuje. Také podle Otců východní církve není obraz Boží dobroty a krásy v člověku pouze vnější vtisknutou podobou, nýbrž je to vnitřní ustavující proměna bytosti, jež se stává současně životodárným zdrojem. Není to ani pouhá mravní napodobenina Boha, nýbrž vnitřní duchovní jiskra - nous - rozum - která se neomezuje jenom na možnost pouhého pochopení, ale i ke vzájemnému prolínání světla. Z chápání se rodí horoucí, pudová touha po zjevující se Kráse: ještě jíst - ještě pít! To však znamená touhu po nesmrtnosti, jež se nedá zjistit v žádném jiném tělesném tvoru.

Východní křesťanská teologická škola v maloasijské Alexandrii zdůrazňovala rozdíl mezi tím, co znamená OBRAZ - EIKÓN a PODOBNOST - HOMOIÓISIS. Boží obraz je v nás vrozený, kdežto podobnost, spodobení s Bohem, se získává naším úsilím o dobrý, krásný život. Zároveň se ovšem učilo, že nakonec se oba pojmy musí spojit v jediné osobní svatosti, z níž pramení jediné osobní štěstí z našeho přiblížení se k Bohu. Ponořen do krásy nevyšlovného tajemství Trojice, člověk se stává nepochopitelný i sám sobě, překonává přirozené rozumové i citové rozměry, život se promění v eschatologický hymnus: „*V hukotu tvých vodopádů propast k propasti volá, a všechny tvé příboje se přeže mne valí*“ (Ž 42,8).

Spasitel prohlásil, že nepošel zrušit ani Zákon, ani Proroky, nýbrž doplnit je a naplnit (Mt 5,17). Apoštol Pavel ve své proslulé řeči v Aténách na Areopagu prohlásil: „Bůh chtěl, aby lidé hledali Boha, zdali totiž by se ho snad vůbec mohli dohmatat a nalézt ho. Vždyť od nikoho z nás není daleko. V něm totiž žijeme, hýbáme se a jsme. Tak to vyjádřili i někteří z vašich básníků slovy: Jsme dokonce z jeho rodu“ (Sk 17, 27-29). To znamená, že kladná náboženství před Kristem byla přípravou na evangelium. A v evangeliích mohou najít své doplnění. A plněním evangelia pokřtěný člověk jako by znova přijímal prvotní příkaz Stvořitele z ráje: „*Plodte se a množte se, naplňte zemi a podrobte si ji*“ (Gn 1,28). To znamená, že země jednou má být naplněna lidmi, čili «přelidněna». Omezovat tedy zločinně plození a množení lidí je proti výslovnému Božímu příkazu. To může jenom oddálit, ale nikoli znemožnit „Poslední soud“. Svatí mají právo na konečné uvedení do věčného rajskeho štěstí. Dosavadní nabídky zbudovat ráj zde na zemi lidskou prací se zhroutily.

Že „krása spasi svět“ není objevem Dostojevského. Je to příznačný rys ducha východního křesťanství. Podle latinského překladu hebrejské zprávy Genese o stvoření. Bůh je *factor*- činitel,- *fecit*- udělal,- *vidit*- viděl,- že je to *bonum* - dobré. Naproti tomu řecký překlad užívá: stvořitel- tvoření - *poiésis*-, stvoření jako činnost i jako tvorstvo - *poiéma*. Podle praktického latinského smýšlení - zřejmě poněkud přeháníme - výrobce vyrobil prostě «dobrou věc*». Převedeme-li řecké výrazy do dnešního ducha, *poiétés* je poeta, básník,- *poiésis* je poezie,- *poiéma* je hudební poém: krása.

Viděli jsme, že Stvořitel svěřil pokračování ve stvoření člověku (Gn 1,28). Každý člověk je tedy poeta, žít znamená poezii, a závěr, ovoce života je poém, a trvání vesmíru je „kosmická píseň“ Člověk vykoupený Kristem a posvěcený Svatým Duchem zpívá jakousi „*píseň novou*“ - píseň Mojžíše, Božího služebníka, a píseň Beránkovu (Zj 5,9,- 14,3,- 15,3).

Podle latinského překladu Bůh „*vidět*“, kdežto podle řečtiny „*hleděl s úžasem, jak všechno je velmi, nadmíru krásné*“ (Gn 1,31). Ani Bohu nestačí ke štěstí pouze «vidět». Pravou krásu je nutné pít očima - zírat (kontempace), a zpívat: závrať.

Božský *poiétés* vytvořil *poém* - Božskou komedii - o třech dějstvích: stvoření, vykoupení, posvěcení. Každý úsek je samostatným tvůrčím zásahem jednotlivých božských osob. O úkolech Svatého Ducha «v těchto posledních dnech* jsme mluvili. Volá: «*Žizní-li kdo, ať přijde ke mně a pije. Kdo ve mě věří - jak říká Písmo - i z jeho nitra potečou proudy živé vody*» (Jan 7,37-39). Řekl to Vykupitel, ale o Duchu.

A DUCH SVATÝ! V den seslání o letnicích «*se jim ukázaly jazyky jako z ohně, rozdělily se a nad každým z nich se usadil jeden. Všichni byli naplněni Duchem Svatým a začali mluvit cizími jazyky*» (Sk 3,3-4). Duch Svatý tedy dává svůj dar každému z apoštolů zvlášť. Jedná však takto s každým pokřtěným: «*Kdo zvítězí, tomu dám díl skryté many,- a dám mu také bílý kámen a na tom kamínku bude vyryto nové jméno, které nezná nikdo jiný než ten, kdo je dostane*» (Zj 2,17). Skrytá mana a nové jméno naznačují výlučně osobní společenství ve štěstí se samým Bohem: «*Hle, stojím u dveří a tluču. Kdo uslyší můj hlas a otevře dveře, k tomu vejdu a budu jíst, já u něho a on u mne*» (Zj 3,20).

Přesto, že vykoupené lidstvo bude tvořit tajemné tělo Kristovo, církev, neztratí se tím osobní snoubenecké spojení s každým vykoupeným. Nové jméno bude odpovídat stupni lásky a věrnosti a bude šeptáno po celou věčnost mezi Kristem a duší. «Bílý kámen» se dával vítězi ve hrách a sloužil ke zproštění viny u soudu, kdežto «černý» znamenal odsouzení. V bazilikách v Ravenně na bílém rouchu spasených jsou písmena, symboly a tajemné znaky těchto nových jmen. Přes osobní výlučnost štěstí, podle Andělského Učitele, spasení mohou přizvat do svého šťastného soukromí koho chtějí, vidí-li v tom své štěstí.

SLYŠET SVOU VLASTNÍ ŘEČ.

Prvním viditelným znamením znamením přítomnosti letnicové závratí byl oheň. Druhým znamením bylo, že oheň sestupoval v podobě jazyků za velkého hukotu, jako když vichr otřásá domem. Byl to náznak, že slova apoštolů budou otřásat světem! Když se hukot ozýval, lidé se sběhli a slyšeli, jak apoštolé mluví vlastní řečí každého z přítomných (Sk 2,1-13). Podle Skutků zázrak se stal v apoštolech. Oni mluvili cizími jazyky, řečí posluchačů. Podobné zázraky v misijních dějinách církve nabyly vzácné. Ovšem, nikdy nebude stačit, aby slovům rozuměl pouze rozum, nýbrž především srdce.

V tomto smyslu se dá chápat např. «Kontakion», zpěv o svátku «pravoslaví», ustanoveném po porážce obrazoborectví, jež odsuzovalo obrazy svatých: «Slovo pravdy vrátilo uraženému obrazu jeho dávnou důstojnost a spojuje jej znovu s božskou Krásou». Čistě lidské slovo však může o Bohu říci spíše jen to, co Bůh není. Pouze ze zjevené pravdy víme, že Otec je Láska, že Syn je Milost, placená krví, a že Duch je Dar, sdílení.

Pavel Eudokimov, hluboce věřící žák Dostojevského, píše: «*Jestliže tedy nazírané, mysticky viděné Boží království, je Krása, odhaluje to třetí Božskou Osobu Nejsvětější Trojice jako Duchu Krásky*». A pokračuje, že Duch Svätý podle zákona dobra a krásy «sdílet se», je nutně i Duchem sdílení a tedy DAR. sám. Žít v Duchu Svätém znamená «kontemplaci», nazírání, vidění, duchovní vnímání, podmanění a proměňování Krásou. Krása má také svou určitou záři, svůj tajemný odlesk. Její sdílení znamená proto vyzářování. Na čele svätého Dominika svědkové viděli zářit jakoby hvězdu. Přítomnost krásy působí radost a úžas. Proto podle svätého Řehoře Palamy, pokračuje Eudokimov, v lůně Trojice je Duch věčná Radost, ve které a ze které se ti Tři - Otec, Syn a Duch - věčně a nekonečně oblažují. Proslulá ikona Trojice, namalovaná mnichem Rublevem, nám poskytuje pouze částečný, ale hluboký náznak štěstí Trojice z Krásky.

O závěru stvoření světa „šestého dne“ říká bible: „*Tak bylo dokonáno nebe i země a všechno, co je oživuje*“ (Gn 2,1, Přel Josef Heger1958, Charita, Praha). Latinská Vulgata překládá: „*Igitur perfecti sunt caeli et terra et omnis oratus eorum - tak byla dokonána nebesa i země i každá jejich složka*“. Heger se při překladu výrazu „*omatus eorum*“ omezil na „*všechno, co je oživuje*“. Slovo *omatus* však má i význam výstroj, oblek, ozdoba, ve smyslu řeckého KOSMOS, což se postupně bralo jako uspořádaný svět, vesmír plný řádu a krásy (Vulgata, Vaticano, 1946). V tomto smyslu užívali Řekové slova KOSMOS již od 6. století př. Kristem. Židé rozptýlení v diaspoře po celém helenistickém Středomoří, převzali slovo kosmos do posvátných knih psaných řecky - Moudrosti a Makabejské - ale i do překladu z hebrejštiny do řečtiny, do Septuaginty. Tento židovský překlad Starého Zákona byl zahájen v egyptském městě Alexandrii za krále Ptolemaia II. (285-247 př. Kr.) a dokončen až ve 2. století po Kristu. Překládalo jej «sedmdesát» - latinsky «*septuaginta*» - odborníků. Křesťané jej převzali. Tak slovo KOSMOS přešlo ze Starého Zákona i do evangelií, ale

význam byl rozšířen. Začal znamenat prostor - scénu dějin lidstva vyhnaného z ráje,- lidstvo samo, čekající na spásu, svět někdy i proti Bohu,- a nakonec prostor Posledního soudu, závěrečného rozdělení lidstva „*po Boží pravici a levici*“ (Mt 25,31-46). Kosmos se stane původní rajská zahrada - EDEN (Gn 2,8-15,- 3,23-24). Šťěstí spasených bude spočívat v nevýslovné harmonii nesčíslných věrných. Je možné, že právě tato harmonie bude příčinou zoufalého utrpení zavržených! Tentýž koncert může být zdrojem blaženosti pro člověka, jenž vnímá soulad hlasů, ale je trýzní pro poslouchajícího psa, jehož sluch je bičován jen spoustou zvuků, ale nechápe jejich souladu.

“*Bud'te tedy dokonalí, jako je dokonalý váš nebeský Otec*“ (Mt 5,48). Dokonalost působí krásu a krása působí štěstí, blaženost, blahoslavenost. Dokonalost tedy není cíl, ale jen podmínka. Má nějaký význam, že hlava katolické církve je Jeho Svatost, kdežto cařihradský patriarcha Jeho Blaženost.

V zahajovacím projevu na hoře Spasitel slibuje osmerou blaženost za věrnost,- a kdykoli představuje vzor křesťana, vždycky používá slova «*blahoslavený*» - «*blažený*» - *beatus*, řecky *makarios*. Blaženost je vlastní řeč každého srdce. A pokoj spaseného srdce je nejvyšší oslavou Boha Stvořitele-Vykupitele-Posvětitel. Proto andělé zpívali v Betlémě: „*Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem dobré vůle, ve kterých má zalíbení*“ (Lk 2,14).

Dostojevský nadšeně volá: „*Nemůže být a také není nic krásnějšího, nic dokonalejšího než Kristus!*“ Avšak pozor, nabádá Eudokimov. Čistě přirozené, estetické nazírání na krásu, a to i na Krista, nedostačuje! Předpokládá a vyžaduje zbožný úkon nadpřirozené víry, osobní činorodou spolupráci s Duchem a přivtělení do tajemného Těla Kristova, do církve. Jenom jako úd Těla Ježíše Krista může být pokřtěný člověk účasten krásy Hlavy. Krása Syna je odleskem krásy Otce a ten jediný je nejenom Pramen, nýbrž Pramenitost, Zdrojovost veškeré krásy - říká Andělský Učitel. A tatáž krása jako dar, je Duch Svátý. Jde tedy vždycky a výlučně o krásu trojičnou, vtělenou v Bohočlověku: „*Kdo viděl mě, viděl Otce... já jsem v Otci a Otec je ve mně*“ (Jan 14,9-13). Úžas.

Východní ikonografie, východní duchovní malířství zdůrazňuje přítomnost vola a osla u jeslí v Betlémě, do nichž Panenská Matka uložila Dítě (Lk 2,7 a 16). Podle Eudokimova nás přítomnost volka a oslíka odkazuje na proroka Izajáše: „*Slyšte, nebesa, poslouvej, země! Mluví Pán: „Syny jsem si vychoval, odpadli ode mne. Vůl zná svého hospodáře, osel jesle svého pána. Izrael mě nezná, lid můj nemá rozum. Běda, národe hříšný...“*“ (Iz 1,2-3).

„*Až přijde Syn člověka, myslíš, najde na zemi víru!*“ (Lk 18,8). Tato teskná otázka Ježíšova platí především každému z nás... Jiří Maria Veselý OP

+++

**JEN TOHO BYCH BÁL SE: ŽE SMÍŘÍM SE NAPOSLED
S TÍM VŠÍM, CO JSEM SOUDIL PŘÍKŘE, PROSTŘEDNÍ A MALÉ.
JEN ZPUSTNOUT BYCH SE BÁL, BRÁT ZISK A ŘEMESLNĚT
A K ODBYTU VYRÁBĚT ZBOŽÍ K ŠOSÁKŮ LACINÉ CHVÁLE.**

BÝT SILNÝ A NEUSMÍŘEN, NI NEZÍSKÁN PENÍZEM.
JEJ NEČEKAT V NEJHORŠÍ ČAS, JENŽ V KOMPROMISY NUTÍ.
POD OBLOHOU JASNOU AŽ NEUVĚZŇÍ MNE PRODAJNÁ ZEM
A ŠTĚDROST AŽ NEZÍSKÁ ZÁSLUH SI MOJE O PERUTI.

Antonín Sova

+++

STAROZÁKONNÍ OMEZENÍ UMĚNÍ

Třebaže je evangelizace uměním nejlepší přípravou bloudících pro přijetí Božího daru víry, přesto se mohou vyskytnout jistá omezení daná zákazem zobrazování, jaký si uchovávají Židé a muslimové kvůli jejich ulpívají na tomto starozákonním předpisu. Příkaz „*Nezobrazíš si Boha*“ je druhé přikázání Desatera (Ex 20,4-6) a zakazuje zpodobňovat Boha jakýmikoliv figurálními obrazy či sochami. Cílem je zabránit modloslužbě, totiž vytvořením falešné, omezené představy o Bohu, který je neuchopitelný Stvořitel, nikoliv tvor. Přikázání chrání Boží přesažnost a zabraňuje převrácení víry v magii.

A přesto právě zde je možno použít při evangelizaci nezobrazující umění. Nejde o ozdobení pravd víry ornamenty a arabeskami, ani o abstraktní umění, ale o něco dokonalejšího.

Židovské a potažmo i muslimské zobrazování - kvůli striktnímu zakazu zobrazování lidí a zvířat, které by mohlo někoho svádět k modloslužbě a uctívání neživých předmětů, rozvinulo v umění pouze *manus Dei*, ruku Boží, a muslimové pak minaret a jedinečné tvarosloví: motivy geometrické, arabesky, květinové a kaligrafii.

Když Omar Muchtar, mučedník italského fašismu v historickém filmu *Lev pouště* učil muslimskou mládež v Lybii, tak ji vedl k poznání, že milosrdný Bůh dal lidem rovnováhu, protože bez rovnováhy by všechno upadlo do zmatku. Vlastně je učí také umění. Rovnováha či harmonie je cestou k umění, pomocí něhož lze připravit člověka k přijetí víry, dané Bohem.

Pokud chceme připravit uměním Židy nebo muslimy k přijetí víry, pak to nemůže být figurativní umění. Nefigurativní umění bez okázalého náboženského námětu však není jenom abstraktní.

Každé opravdové umění je ve své duchovní podstatě křesťanské, třebaže nemůže víru nahradit. Takové umění je však křesťanské také případně, totiž svým symbolismem, a to v nějakém stupni, totiž podle rozsahu toho, do jaké míry tyto symboly vyjadřují křesťanské významy, obsahy a hodnoty. Jak představa člověka, tak představa přírody může být křesťansky určená. Představa přírody je křesťansky určená, pokud umožňuje vytušit ušlechtilost a vznešenost původního smyslu stvoření a svobodu a radost budoucího ráje. Představa člověka je křesťansky určená, pokud odhaluje jako příčinu lidského zmatku a suchopárnosti odklon člověka od Boha, anebo když ukazuje, jak je člověk zaměřený k nejlepšímu Dobru a ryzí Kráse. Tomáš Bahounek OP

AGONIE TOUHY

ZDA V PÁNVÍCH ZÁPADŮ VYHASLY HOŘÍCÍCH JANTARŮ VÍRY,
ZLAT ZELENÝ VAR NA POPEL SPÁLENÝCH DUH,
A PŮLNOCÍ SVIT, JENŽ MODRÝMI PARAMI SÍRY
MLH ZÁVOJE BÍLÍ A HÁZÍ NA ZČERNALÝ LUH?

DNES BAREV NECÍTÍM DECHU, JENŽ ETERNÝ PRŮSTÍ
DO DUŠÍ, JAK VŮNĚ, JÍŽ DÝCHÁ TAJEMSTVÍ SAD;
SPÍ V NERVECH RUKY MÉ TVARŮ VLNĚNÍ PŘÍŠTÍ
A SÍLA, JEŽ TKÁ JIM Z PŘEDENÝCH PAPERKŮ ŠAT.

MÁ TOUHA ŽÍZNĚNÍM NADZEMSKÝCH KVĚTŮ A FOREM
DNES UMÍRÁ, VE ZRACÍCH SLUNCÍ NEZNÁMÝCH ŽAŘ,
A S VOSKOVIC SVĚTLY TÁHNOU MÉ MYŠLENKY SBOREM
A OBNÁŠEJÍ JÍ HOREČNĚ ZNICENOU TVÁŘ.

Otokar Březina

DIGITÁLNÍ OHROŽENÍ ZDRAVÉHO ROZUMU

Výzkum anglické mládeže potvrzuje, že téměř třetina dětí při vstupu do školy nechápe, co je to kniha, a snaží se s ní zacházet jako s mobilem. Tyto děti si také nedokážou zapamatovat pořadí stránek v knize. To je však pravděpodobně příliš nezajímá. Není to snad námět pro nový divný svět, ve kterém se kniha stává pozůstatkem minulosti?

Tuto zprávu je třeba sledovat spolu s další zprávou, která k nám dorazila z druhé strany Lamanšského průlivu. Na Světovém ekonomickém fóru v Davosu prohlásil mluvčí nového úžasného světa Elon Musk, že umělá inteligence (UI) může do konce roku 2030 – začátku roku 2031 překonat celé lidstvo v úrovni inteligence.

Hrozně tragikomicky vyhlížejí lidé, kteří stále tvrdí, že UI je pouze technický prostředek, který je pouze třeba umět používat. Ano, lze jej používat, dokud nezačne používat on vás. Lidé, kteří se domnívají, že UI lze lidsky ovládnout a udržet pod kontrolou, jsou jako dinosauři, kteří sledují, jak na jejich území dopadá obrovský meteorit.

Život se skutečně mnohokrát změnil – a lidstvo přežilo, ale to neznamená, že nezmizely celé vrstvy lidské existence. Historie je podobná stavbě pyramidy z lebek poražených. Rozdíl spočívá pouze v míře kvalitativních a kvantitativních změn. Trvám tedy na tom, že nevyhnutelné vítězství UI je konečnou fází přechodu lidstva a člověka do nového úžasného světa, ze kterého je lidskost v zásadě vyřazena.

Další otázka: o mnoha věcech zakladatel fóra v Davosu mlčel. Dobře, ale nechal nám knihu. Lidé jako Elon Musk a Peter Thiel s jeho „spolkem“ knihy nepíší, protože otroci by neměli číst knihy. Informace jim jsou předávány

prostřednictvím jiných kanálů propojených do jednotné základny. Je to velmi působivý obraz, který ukazuje stejnojmenný film: lidská pole, kde jsou lidé pouze výkonnými jednotkami, a nic víc. K čemu jsou jim knihy? K čemu mají přemýšlet? K čemu mají dělat rozhodnutí? Stačí se jen zaměřit na nějaký cíl.

Zprávy o školácích (ale nejen o britských) jsou odpornými tvářemi nového divného světa. Jak zpívali Britové z Pink Floyd: „*We don't need no education... Hey, teacher, leave them kids alone...*“ – „*Nepotřebujeme žádné vzdělání... Hej, pane učiteli, nechte ty děti na pokoji...*“ To je úryvek z písně „*Another Brick in the Wall*“ – „*Další cihla ve zdi*“ a obraz zdi, kterou je třeba zbořit, je bezpochyby skvělý. Jenže v naší době se zeď ukázala být úplně jiná – mnohem děsivější. Je průhledná, ale neproniknutelná a všudypřítomná. Protože se utopie stala skutečností.

Je nemilosrdnější a temnější než kterákoli z těch, které byly popsány v knihách. Mimořádně, tolik utopií bylo vytvořeno právě v Británii a jsou napsány o Británii. Dvě nejznámější jsou „*1984*“ od George Orwella a „*Krásný nový svět*“ od Aldouse Huxleyho.. Britové se v utopiích vyznají: nejenže je píší, ale také je uvádějí do reality.

V takovém světě by se žák či student neměl vůbec zabývat s informacemi. V nejlepším případě by neměly existovat nějaké hodnotné informace. Nekonečné zahlcení hloupostí, prázdnými banalitami a tlachy na sociálních sítích mění člověka v idiota a jeho nezdolnou touhu po spravedlnosti, po vyšších hodnotách (přece jen „*duše člověka je ze své podstaty křesťanská*“,

„Tak hele, kamaráde, s tím novým myšlením opatrně, nebo přijdeš o koryto.“

jak psal Tertullian, a to zatím nelze vymazat) lze uspokojit nasměrováním do „boje za lidská práva“.

Huxley ve svém předmluvě k románu „*Krásný nový svět*“ podal nejpřesnější charakteristiku ideální formy otroctví – je to ta, ve které musí být otrok spokojený se svým otroctvím. To nás všechny učí od dětství. „Je to ten svět, který jsme chtěli?“ Každopádně je tato otázka pokládána pozdě. Už předem musí být v digitální sféře jasně vyznačeny nadpřirozené hranice, za kterými je pekelné zničení. Pro budovanou UI a robotiku nestačí, aby v ní byly zabudované nějaké kodexy správného lidského chování. Musí v nich být zabudován nezdolný nadpřirozený algoritmus Ježíše Krista, bez kterého nemůžeme dělat nic. Tomáš Bahounek OP

+++

Ó KNIHO...

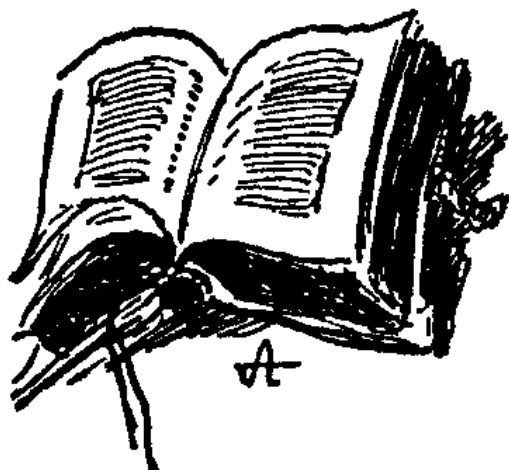
Ó KNIHO, NAPĚTÍ A TLAKU! AND,
NESLYŠÍM, NESLYŠÍŠ.

VNITŘNÍ VEDENÍ ZPŘETRHÁNO,
JE ZPŘETRHÁNO JIŽ.

ACH, BYLI VELCÍ, TIŠŠÍ NEŽLI HROMY,
U KTERÝCH POTOM SMĚL A SMÍ
DECH MÍZY DOLŮ, TAKŽE STROMY
ZAČLY KVĚST POD ZEMÍ.

CO MY VŠAK, KNIHO!... HAVRAN KLOVÁ
SRÁZ VYKŘIČNÍKŮ, JEŽ TĚ VZNĚCUJÍ
NEJDELSÍ NOCÍ V ROCE SLOVA,
KDE KOPEC KOPCUJE A VĚCI VĚCUJÍ!
(KAMENI, PŘÍCHÁZÍŠ...)

Vladimír Holan

+++

DIGITÁLNÍ ROBOTI

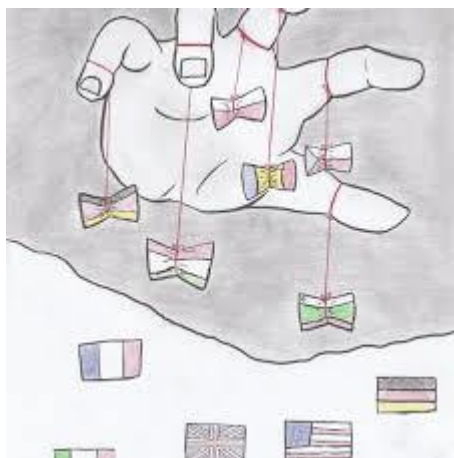
Logan Olson uveřejnil nehumanoidního robota Unitree G1, aby se pohyboval zcela nelidským způsobem. Od podívání je to děsivé, ale vypadá to, že pro takového nehumanoida je tento znepokojivý styl pohybu elegantnější, než se plahočit po dvou nohách.

Humanoidní roboti se očividně snaží věrně napodobit člověka. S humanoidy je ale také možné dělat pokusy a překračovat hranice lidskosti, například pokud jde o pohyby polidštělé konstrukce. Je to ďábelské.

Logan Olson z Kalifornie předvedl výcvik nehumanoidního robota Unitree G1, který se rázem bleskurychle spustí na všechny čtyři nohy a pohybuje se zneklidňujícím hmyzím stylem se znepokojivou rychlostí a překvapivostí.

Končetiny robota stírají hranici mezi umělým a přirozeným pohybem, který ale zaručeně není lidský. Olsonův robot G1 se pohybuje podobně jako démon nebo posedlý nešťastník v hororovém filmu. Olson to zdůraznil tím, že robota navlékl do hororového kostýmu a dosáhl děsivého pohybu robota G1, který umožňuje robotovi plynule přecházet mezi lidskou chůzí a hmyzím pohybem po čtyřech.

Olson odhaluje, že roboti ve skutečnosti zvládají mnohem divnější a rychlejší pohyby, než jaké mají lidé ve své výbavě. Tento překvapivý rozsah pohybů nehumanoidních robotů může mít i okamžité praktické uplatnění. Pro řadu lidí jsou již dost hrozní pochodující roboti, kteří mohou zasahovat při policejních operacích nebo třeba na bojišti. A teď si představte, že se skupina robotů, co si vykračuje po dvou, najednou spustí na všechny čtyři a rozeběhne se jako veliký hmyz. Zaměstnavatel Olsona těsně spolupracuje s Pentagonem a můžeme se spolehnout na to, že se armáda

chápe tohoto satanského nápadu první. Každopádně se potvrzuje, že pro tvorbu jakýchkoli robotů nestačí jejich mravní podřízení sebelepšímu lidskému kodexu, ani to, aby každý robot byl digitálně slavně zasvěcen Ježíši Kristu, Synu Božímu. Každý robot musí obsahovat nevykořenitelný algoritmus Ježíše Krista, rámuující a ohraničující možnosti celé skladby umělé inteligence. Co to má být za zvláštní algoritmus, a jak má být sestaven? To prozradí dar umění a vědění tomu, kdo si jej bude pokorně vyprošovat od Ducha Svatého./Interesting Engineering 5.12. 2025/ TB

+++

PÍSEŇ

ŠLA PÍSEŇ KRAJEM LESA
V TÉ CHVÍLI ZLÁTNOUČÍ,
KDY LUPEN K ZEMI KLEŠÁ
OHNIVĚ PLANOUČÍ,

ŠAT Z ČISTÉ ZVONOVINY
ZNĚL V LEHKÝCH ÚDERECH,

JAK STAVY NEBESKÝMI
BY STKÁN BYL V RANNÍCH SNECH,
HLAS, VODY VÍTRYSK ŠTÍHLÝ,
JENŽ V JISKRÁCH PADÁ V ZEM,
VIZ, HVĚZDY, JEŽ SE MIHLY
NEBESKÝM OCHOZEM,

JEN PROBLESKL MOU DUŠÍ,
JAK V HOUSLÍCH ZAZVUČEL,
A V BOŽÍM ÚLE VZRUSIL
VAR ROJÍCÍCH SE VČEL.

ZAS TAJE PÍSEŇ V DÁLÍ
V ŽÁŘ LEHCE CHLADNOUCÍ,
A V SRDCI HOŘCE PÁLÍ
SLZ TĚSKNO KANOUCÍ.

Jan Dokulil

+++

PRO UMĚLOU INTELIGENCI NESTAČÍ HUMANITÁRNÍ KODEXY

Umělá inteligence /UI/ vydává děsivý závěr: riziko globálního konfliktu přesahuje všechny meze dané etickými a lidskoprávními nároky. Neuronové sítě varují, že lidstvo už vstoupilo do fáze „*nové studené války*“, kdy místní spory mohou přerůst do přímého střetu mezi velmocemi.

Nástroj poháněný UI vydal znepokojivé varování před hrozícím globálním konfliktem a vznikem „*nové studené války*“.

Ve snaze pochopit, jak blízko je napětí k bodu zlomu, se odborníci obrátili na UI, aby zjistila, jak daleko jsme od třetí světové války. Model UI varuje, že riziko globálního konfliktu dosahuje historických maxim kvůli vypršení platnosti jaderných smluv a vzniku řady „*významných geopolitických ohnisek ohnisek*“ po celém světě.

Neuronová síť vydala hrozné varování, že svět vstoupil do nové éry, kterou nazvala érou „*velmocenské politiky*“, a naznačila, že svět již vstoupil do „*nové studené války*“.

Zde je to, s čím UI přišla. Dosavadní údaje poukazují na historicky vysokou úroveň rizika v důsledku zániku smluv o kontrole jaderných zbraní (jako je New START) a pokračujícího používání UI ve vojenské výzbroji. Určit, jak „*blízko*“ jsme globálnímu konfliktu, je obtížné, protože záleží na tom, zda se podíváte na symbolické ukazatele, vojenská data nebo diplomatické úsilí.

S odkazem na současné geopolitické konflikty nástroj UI odhalil, že chybný výpočet by mohl vyvolat hrůzostrašný „*přímý střet mezi*“ mocnostmi. Model UI Gemini od Googlu uvedl: „*Zatímco ,třetí světová válka‘ se může vztahovat na naprostou globální válku, dnešní hrozby pramení z hrstky násilných místních konfliktů, do kterých by se mohly zapojit přední světové mocnosti.*“

Kromě výše zmíněných ohnisek varovala UI před vstupem lidstva do nové éry konfliktů – „*nové studené války*“ – kde se do popředí dostává ekonomická a kybernetická válka.

Mnoho odborníků uvádí, že se již nacházíme v „*nové studené válce*“, která se vyznačuje střetnutím. To zahrnuje hospodářskou válku pomocí agresivních cel a ochromení kritických dodavatelských řetězců zdrojů, stejně jako kybernetickou válku a využívání UI k rozdrobení národů zevnitř prostřednictvím rušení a dezinformací, spíše než tradiční invaze.“

Tak se nacházíme v době „*velmocenské politiky*“, kde je riziko nekontrolovaného vystupňování násilí vysoké.

UI nestačí zabezpečit nějakými mantinely. UI musí být zasvěcena Ježíši Kristu, ale ani to nestačí. V tomto zaslibujícím se zaměření musí sama UI obsahovat elektronické zajištění pro fungování celého zařízení pouze pod nezvratnou kontrolou nadpřirozeného činitele. Tedy všechno snažení v UI musí obsahovat bezpečně a nezvratně zabudovaný algoritmus Ježíše Krista. „*Beze mě nemůžete nic činit*“ (J 15,5). Programátor, který tohle laxně přehlíží, je služebníkem falešného vládce světa, toho starého lháře a vraha. Tomáš Bahounek OP

+++

PÍSEŇ

ŠLA PÍSEŇ KRAJEM LESA
V TÉ CHVÍLI ZLÁTNOUČÍ,
KDY LUPEN K ZEMI KLEŠÁ
OHNIVÉ PLANOUCÍ,

ŠAT Z ČISTÉ ZVONOVINY
ZNĚL V LEHKÝCH ÚDERECH,
JAK STAVY NEBESKÝMI
BY STKÁN BYL V RANNÍCH SNECH,

HLAS, VODY VÝTRYSK ŠTÍHLÝ,
JENŽ V JISKRÁCH PADÁ V ZEM,

VIZ, HVĚZDY, JEŽ SE MIHLY
NEBESKÝM OCHOZEM,

JEN PROBLESKL MOU DUŠÍ,
JAK V HOUSLÍCH ZAZVUČEL,
A V BOŽÍM ÚLE VZRUŠIL
VAR ROJÍCÍCH SE VČEL.

ZAS TAJE PÍSEŇ V DÁLÍ
V ŽÁŘ LEHCE CHLADNOUCÍ,
A V SRDCI HOŘCE PÁLÍ
SLZ TESKNO KANOUCÍ.

Jan Dokulil

+++

MYSTIKA STÁŘÍ

JAK SE UČIT UMÍRAT! JAK VYPADÁ SMRT BEZ PŘÍPRAVY

Věčná Moudrosti, i kdyby mi někdo nabízel celý okruh zemský, nebylo by mi to tak milé, jako pravda a užitek, jež jsem našel v tvém sladkém učení. Proto toužím z celého srdce, abys mne ty, věčná Moudrosti, ještě více poučila. Co vlastně se hodí nejlépe pro služebníka věčné Moudrosti, jenž chce být jenom tvůj? Pane, rád bych něco slyšel o spojení pouhého rozumu s Nejsvětější Trojicí, poněvadž je v otázce Zplození věčného Slova a východu Ducha svatého sebe samého a všech prostředků zbaven.

Odpověď věčné Moudrosti: Kdo stojí na nejnižším stupni života, nemá se ptát na nejvyšší pravdy učení. Sdělím ti něco, co je pro tebe užitečnější.

Služebník: čemu mne to chceš učit, Pane?

Věčná Moudrost: Chci tě naučit žít i umírat. Chci tě učit, jak mne máš láskyplně přijímat a mne vroucně chválit. Podívej, to se pro tebe hodí!

Služebník: Věčná Moudrosti, kdybych ovládal svá přání, nevím, zda bych zde chtěl něco jiného slyšeti, než že mám sobě a všem věcem odumřít a jen tobě

žit, celým srdcem tě milovat, s láskou přijímat a důstojně chválit. Ó, Bože, jak šťastný je člověk, jenž je toho schopen a jenž tak krásně tráví svůj život! Ale míníš, Pane, duchovní nebo tělesné umírání?

Věčná. Moudrost: Obojí.

Služebník: Pane, k čemu potřebuji poučení o tělesné smrti; vždyť mne sama dostatečně poučí, až přijde.

Věčná. Moudrost: Kdo odkládá poučení až na onu chvíli, ten je bodně zanedbal.

Služebník: Ach, Pane, to uslyším zas něco hrozného o smrti.

Věčná Moudrost: Podívej, právě kvůli takovému názoru se mnozí hroží smrti bez přípravy. Takových je plný svět i kláštery. Už mnohokrát tě držela smrt, aniž jsi o tom věděl, a chtěla tě odnést, jako se to nesčíslným jiným stává, mezi nimiž ti ukážu jednu osobu. Tak tedy, otevři své vnitřní smysly a sleduj a slyš a pozoruj obraz smutné smrti na svém bližním a dobře poslouvej jeho žalostný hlas.

Služebník naslouchal v duchu, jak hrozivý zjev člověka umírajícího bez přípravy volal: Schvátily mne úzkosti smrti. Ach, Bože nebeský, proč jsem se jen

narodil na světě! Začátek mého života byl provázen pláčem a nářkem a i konec svůj smáčím v slzách a bědování. Ach, smrtelné vzdechy mne obklíčily, bolesti pekla mne obklopily. Ó, smrti, krutá smrti, jak předčasný host jsi mému mladému rozpustilému srdci! Ach, jak málo jsem se tebe nadál! Zaskočila jsi mne, zezadu jsi na mne vpadla. Ach, běda, ty mě vlečeš v poutech, jako vodívají odsouzence na popraviště. Spínám ruce kolem hlavy a lomím jimi v bolesti, neboť bych jí rád unikl. Hledím kolem sebe do všech končin tohoto světa, zda by mi někdo poradil nebo pomohl - ale marně! Jen smrt slyším k sobě hrobovým hlasem mluvit: „Ani přítel, ani statky, ani věda, ani nadání tu nic nezmohou. Co má být – to bude!” Ach, a musí to být? Můj Bože, musím ze světa? Nastává mi rozloučení? ó, proč jsem se narodil? Ó, smrti, ó, smrti, čeho se na mě dopouštíš?

Služebník: Příteli, proč se tváříš tak zoufale? Vždyť to je společný úděl bohatých i chudých, starých i mladých, a více je těch, kteří předčasně, uprostřed svých dnů umírají. Nebo domníváš se, že ty sám unikneš smrti? To by byl velký nerozum!

Odpověď nepřipraveného člověka: Ach, Bože, jak hořká je to útěcha! Nejsem bez rozumu u; ti jsou bez rozumu, kteří nežili dle té pravdy a ani smrti se nedají zastrašit. Jsou slepí, umírají jako němá tvář a ani nevědí, co je čeká. Nenaříkám si, že musím zemřít, ale, ach, lkám, že musím zemřít nepřipraven; umírám, a to bez přípravy. Nepláči jenom nad koncem svého života, ale křičím a hořekuji, že jsou mé krásné dny tak ztraceny a že tak uplynuly beze všeho užitku. Podobám se nešťastnému, předčasně narozenému, vichrem servanému květu v máji. Mé dny minuly rychleji, než vyletí šíp z luku. Zapomněli Už na mne, jako bych nikdy nebyl žil, zmizel jsem beze stopy, jako dráha ptáka letícího vzduchem, jenž se za ním zavře. Proto jsou slova má plná hořkosti a řeč má plna zármutku. ó, kdo mi dá, abych byl, co jsem byl předtím! ó, kéž bych měl před sebou drahocenný čas a věděl to, co nyní vím! Když jsem ještě žil, nevážil jsem si ho a pošetile a neužitečně jsem ho promrhal; nyní je ode mne odňat a nemohu si ho Už získat. Každou hodinku jsem měl vysoko cenit a vděčně přijímat jako chudřas, jemuž dávají království. Shlédni, proto roní mé oči lesklé slzy, protože nemohu nic zpět přivést! Ó, jaká škoda, proč jsem tak mnohý den nesmyslně proseděl, tak málo mi to je nyní platné! Ó, proč jsem se neučil stále umírat? Pohleďte na mne, kvetoucí růže, jež máte ještě naději na život, naučte se moudrosti, a obraťte k Bohu své mládí a jen jím hleďte trávit svůj čas, aby se vám podobně nepříhodilo, ó, mé mládí, jak jsem tě promarnil! Pane na nebi, budiž ti věčně žalováno, nikomu jsem nechtěl věřit a má nezkcrocená mysl nechtěla nikoho slyšet. Nyní jsem upadl do tenat hořké smrti. Čas je ztracen, mládí uprchlo, ó, lépe by mi bylo, kdyby mi bylo matčino tělo hrobem, než abych tak neužitečně promarnil vzácný čas.

Služebník: Obrat' se k Bohu, lituj svých hříchů; je-li konec dobrý, vše je v pořádku.

Odpověď umírajícího: Ach, co to mluvíš! Nyní mám litovat, teď se mám obrátit? Nepozoruješ, jak jsem vylekán tím, kolik úzkostí se na mne hrne? Jsem jako rozčepýřené ptáčátko, ležící pod pazoury dravce, jež v smrtelných bolestech opouštějí smysly. Nic nemohu dělat, jen bych rád unikl, a to nelze; tísní mne smrt a kruté loučení. Ó, jak jistá věc je lítost a obrácení zdravého člověka! Ale , kdo to zanedbá, ten budiž zanedbán! Ó, jak dlouho, dlouho odkládal jsem se svým polepšením! Zničila mne dobrá předsevzetí, jež jsem neuskutečňoval, dobré sliby bez vyplnění. Tak dlouho i sem si zahrával s Bohem, až mne schválila noc smrti. Ach, všemohoucí Bože, není to neštěstí větší všech neštěstí? Nemá mne to bolet, že jsem celý život, celých třicet let tak ztratil? Nevím ani, zda jsem jediný den strávil dle vůle Boží, zda i sem vykonal jeden bohumilý skutek. Ó, lituji, jak mi to trhá srdce! Ó, Bože, jak nedůstojně se octnu před celým nebeským sborem! - Odcházím. V této hodině více by mě potěšilo jedno Zdrávas Maria zbožně pomodlené, než kdybych měl tisíc dukátů na dlani. Ó, co jsem vše zanedbal a jak velice jsem si uškodil, že jsem to neuznal, dokud byl ještě čas! Co hodin je pro mne ztraceno! Jakými malichernostmi jsem

se dal připravilo o takovou blaženost! Bylo by mi milejší a větší odměnu by mi v nebi připravilo, kdybych se byl z lásky vzdal ně-jakých požitků ve společnosti svých přátel, než kdyby mi někdo po třicet let na kolenu vyprošoval od Boha odměnu. Slyšte, všichni slyšte, strašnou věc! Když uběhl čas, šel jsem kolem a žebrol o almužnu ze zásluh dobrých lidí, a všichni mi odmítli, poněvadž se báli, že by se jim pak nedostávalo oleje do nádob. Ó, Bože na nebesích, pohni se k soucitu nade mnou tím, že jsem si mohl tolikrát získat tak velké zásluhy, a zatím jsem byl tak líný a nečinný, a že nyní musím žebrol o almužnu, ne pro odměnu ale v náhradu a - že ani té mi nikdo nedává. Vezměte si to k srdci, staří i mladí, pokud můžete, strádejte si zásluhy v příjemném čase, abyste se v této hodině nemuseli stát žebračky a abyste nebyli odevšad vykázáni jako já.

Služebník: Milý příteli, dojíám mne tvá bída. Zapřisahám tě, při živém Bohu, abys mi dal nějakou radu, abych nepropadl podobnému údělu!

Odpověď umírajícího člověka: Nejlepší rada, největší moudrost a prozřetelnost na zemi je, aby ses připravil dokonalou svatou zpovědí a uvedl do pořádku vše, co ti překáží, a vždy žil tak, jako bys tohoto dne nebo tohoto týdne měl zemřít. Představ si, jako by byla tvá duše na deset let odsouzena do očišlce pro své viny a jako bys měl pouze jediný rok, abys jí pomohl. Pohlédni často na ni, jak k tobě úpěnlivě volá: „Ach, můj nejmilejší příteli, podej mi ruku, pomoz mi, abych se brzy dostala z tohoto ohně, neboť jsem opuštěná, že mi nikdo kromě tebe nepomůže. Celý svět na mne zapomněl, neboť každý kuje jen svůj úděl!

Služebník: To by bylo výtečné naučení pro toho, kdo by je tak procítil jako ty. Ač se hluboko zařezávají tvá slova, přece tu lidé klidně sedí a málo dbají tvých řečí. Mají uši, a neslyší, oči, a nevidí. Nikdo nechce umírat, pokud mu duše neuniká.

Odpověď umírajícího: Proto též, až budou trnout smrtelným strachem a úzkostí volat, nebudou vyslyšeni. A jako mezi tisíci lidmi, duchovně povrchními - o jiných ani nemluví - ani jeden neslyší má slova, aby se obrátil a napravil svůj život, tak ani jeden z nich nezemře připraven. A nemusí ani zemřít obzvlášť náhle nebo bez vědomí! Marná sláva, tělesné pohodlí, pomíjející láska a lačné ukájení potřeb zaslepují zástupy. Chceš-li však uniknout s nepatrným hloučkem smrti bez přípravy, řiď se mým naučením. Sleduj, hrozivá tvář smrti, touha pomoci své duši, jež tak úpěnlivě k tobě volá, nabádá tě k tomu, abys nestál tak sám a bez bázně, ale abys sám čekal s touhou na smrt. Vzpomeň si každého dne na mne a zapiš si do srdce má slova. Pohleď na moji strast, jež i tebe čeká; pohleď, jak strašná noc to je! Šťastný den zrození pro toho, kdo se dožije dobře připraven této chvíle, neboť dobře se mu odchází, ať je smrt krutá, jak chce, neboť jasní andělé ho stráží, svatí ho doprovázejí na cestě a celý nebeský sbor ho přijímá. Jeho poslední krok je vjezd do věčné vlasti. Ale, ach, ó, můj Bože, kde nalezne moje duše ještě této noci příbytek v cizí,

neznámé zemi? Ó, jak je opuštěná má duše! Jak ubohá a bědná mezi všemi ubohými! Kdo mi podá opravdově pomocnou ruku?

Nuže, už končím svůj nářek. Přišla má hodina a pozoruji, že to nemůže být jinak. Ruce mi chladnou, tvář bledne a oči se obracejí v sloup. Rány nelítostné smrti zápasí s ubohým srdcem. Krátí se mi dech a hasne mi pozemské světlo. Otvírá se mi onen svět. Ó, Bože, hrozný pohled! Kolem mne se kupí hrozné zjevy temných bytostí, obstupují mne pekelné nestvůry a hledí na mou ubohou duši, jak by ji ulovily. Ach, spravedlivý soudce, na přísném soudu, jak těžce vážíš i nejnepatrnější věci, na něž nikdo nedbá pro jejich zdánlivou malichernost! Studený smrtelný pot mi hrůzou vyvstává na čele. Ó, jak rozhněvaný je pohled přísného soudce a jak přísný je jeho soud! Obracím se v myslí do onoho světa, kam budu nyní odveden, kde zapadnu do očištcy; hrůzu a děs sleduji v tomto kraji muk. Vidím tam nešťastníky, jimž žhavé plameny divoce šlehají kolem hlavy. V temných plamenech vystupují a klesají jako jiskry v ohni. Volají a vzdychají, jak veliké je jejich utrpení: „Všechna srdce dohromady si nemohou představit různost a hořkost našich strastí. Tu a tam slyšet hlasy: „Pomoc, pomoc! Ach, kde je pomoc našich přátel? Kam se poděly veškeré sliby našich falešných přátel? Jak nás opustili a na nás zapomněli! Ach, smilujte se, smilujte se nad námi aspoň vy, naši nejmilejší přátelé! Ach, jak nás necháváte hořet v tomto žárovišti! Jak jsme vám sloužili a lásku vám věnovali, a toto je nám odměnou! Ó, že jsme to sami od sebe neodvrátili! A jen tak maličko bylo k tomu třeba. Nejmenší muka jsou zde větší, než veškerá muka mučeného na zemi. Jedinká hodina v očištcí trvá dlouho jako sto let. Ale ze všeho nejvíce bolí, že tak dlouho musíme být zbaveni jasné tváře Boží. To ničí srdce, rozum, smysly. - Tak tedy, s Bohem, Už se loučím ...

Služebník: Ó, věčná Moudrosti, tys mne opustila! Ach, Bože, jak blízko mi stojí smrt, jako by byla přítomna. Duše má, působíš ještě v těle? Pane na nebi, žiji ještě? Nuže, Pane, chválím tě a slibuji polepšení až do nejdelší smrti.

Ach, jak jsem zděšen! Vpravdě, Pane, tento okamžik mi musí prospět! Každý den chci přicházet k hranicím říše Smrti a poohlédnout se, zda po mně neslídí. Chci se učit umírat a obracet svou pozornost k onomu světu. Poznávám, Pane, že tady nemám stání. Proto nechci odkládat lítost a pokání až na poslední okamžik. Vždyť už nyní jsem tak zděšen, že se divím, že jsem dosud nevyпустиł duši. Ó, odeber mi pohodlné lože, dlouhý spánek, dobré jídlo a pití, světskou vážnost, choulostivost a veškerou rozkoš! Každé nepatrné utrpení mne zde tolik bolí - jak bych snesl pak nesmírné strasti? Ach, Pane, co by se se mnou stalo, kdybych tak umřel, kdybych zůstal v tomto stavu mrtev? Co toho mám ještě na svědomí! Ode dneška budu považovat za chudou a ubohou svoji duši, a zatím co ji všichni přátelé pouštějí, chci se nad ní smilovat a jí dobře činit.

Věčná Moudrost: Podívej, na to vše máš myslet, pokud jsi ještě mladý zdravý a plný sil, a pokud ještě můžeš činit pokání. Sotva však přijde ona hodina

a ty už nebudíš moci nic odčinit, na nic ve světě se neohlížej, než na svoji smrt a na mé milosrdenství, aby tvá důvěra nezakolísala.

Služebník: Pane, klesám ti k nohám s přívalem slzy a prosím tě, abys mne zde trestal, jak chceš, jen abys mne tam ušetřil.

Ach, Pane očištee, jak jsem byl dosud pošetilý, že jsem o tom smýšlel tak lehkomyšlně! Ó, jak se toho nyní děším!

Věčná Moudrost: Seber se! Tato bázeň je počátek veškeré moudrosti a cesta k blaženosti. Nebo jsi už zapomněl, co praví Ezdráš v sedmé kapitole, jak velká moudrost se halí ve svaté bázni a v ustavičném rozjímání o smrti? Rovněž se sluší, abys ustavičně chválil Boha, neboť z tisíce lidí ani jednomu se nedostalo takového poznání jako tobě. Ó, slyš hroznou věc! Lidé o tom slyší mluvit, vědí už o tom předem, ale nechají věci běžet svou cestou, nedbají na to, až je smrt uchvátí. Pak volají, křičí a naříkají, ale už je pozdě. Tak tedy, otevři oči a počítej třeba na prstech, kolik jich z tvého okolí za několik let zemřelo. Měj s nimi soucit v srdci a přidej k nim svého starého člověka, jako by byl mrtev, vyptávej se jich a slyš, s jakými povzdechy a pláčem ti praví: „Ó, šťastný den narození pro toho, kdo dbal té útěchyplné rady a kdo zmoudřel z cizí škody.“

Dobře se připrav na odjezd, neboť se podobáš ptáčeti sedícímu na větvi, nebo člověku stojícímu na břehu a dívajícímu se za lodí, v níž má plout do neznámých končin, odkud se nikdy nenavráť.

Zaříd' svůj život podle toho, abys byl připraven, až přijde smrt a abys odsud odešel s radostí. Bl.Jindřich Suso, O věčné Moudrosti, II.

+++

**DO SVĚTLÉHO LESA, JENŽ ZAPOMENUTÍM SE NAZÝVÁ, SÁM JSEM ŠEL,
NA LISTÍ ŽLUTÉM TKAL ZÁPAD SVÝCH RŮŽOVÝCH OSNOV DECH,
ZE VZDÁLENÝCH OSTROVŮ V MOŘI, ZE VZDÁLENÝCH SAMOT KDOS PĚL,
NIC NEDOHNULO SE, TICHLO TAK BYLO A SVÍTIL MECH.**

SEM K DRAMENŮM PÍT MNĚ POSLALY NEJPROSTŠÍ DUŠE. JÁ ŠEL
A PO STEŽKÁCH ZTRATIT SE CHTĚL. COS NEVYŘKNUTÉHO V RTECH,
COS NEDOPLAKANÉHO V OČÍCH, JÁ NEUKONČENÉHO MĚL,
COS NEDOBOUŘENÉHO V SRDCI A NEDOSNĚNÉHO V SNECH.

JEN JEDNÉ MRTVÉ S KRVAVÝM SRDCEM JSEM NEMOHL ZAPOMNÍT.
JÁ CÍTIL V SVĚ RUCE TU RUKU A HORKÉ TO ČELO A SLYŠEL JSEM ZNÍT
SPÁD MELANCHOLICKÝCH SLOV, JEŽ S ŠUMEM LISTÍ ŠLY SE MNOU.

ŽE TRAGICKÝ MĚLA SKON A NIKOHO V SVĚTĚ A DUŠI TAK JEMNOU,
HLAS JEJÍ (DNES MRTVÉ) SE ZOUFALÝM ZVUKEM V MÉ DUŠI CHVĚL.
V LES HLUBOKÝCH ZAPOMENUTÍ JÁ PROTO NEDOŠEL.

Antonín Seva

ZVRÁCENÁ MOC MASMÉDIÍ

Spočívá ve svádění, zmatení, psychologickém nátlaku a vytváření děsivé stádnosti. Mladí lidé představují snadnou kořist. Tváří v tvář chaotické změti obrazů a sdělení jsou často bezbranní. Domnívají se, že snadno získají jakousi novou svobodu. Ve skutečnosti jsou však ztročení, spoutaní a dezorientovaní neschopní položit si zásadní životní otázky. Všem, co jim vnucují média, nedokáží dospěle čelit, protože jim k tomu schází moudrost, rozlišování, zkušenost a vzdělání. Jsou vystaveni neutuchajícímu proudu informací, které vpádají do jejich panenské a panické čistoty a olupují je o ni.

Se smutkem konstatujeme, že do pasti mocné mediální hrubosti upadli i duchovní osoby, kněží, biskupové. Stali se závislými na těchto způsobech sdělování. Těmto nástrahám propadají také někteří bohoslovci. Místo aby si v nitru postupně utvářeli „atmosféru ticha“, které jim umožní být ve stále důvěrnějším spojení s Bohem, mrhají vzácným časem, jenž by měl být věnován tichu, modlitbě, četbě Božího slova a rozjímání. Televize, internet a všemožné jiné sdělovací technologie jim kradou čas určený pro Boha.

Média zaplavila i slavné papežské Mše Svaté v bazilice svatého Petra v Římě. S obřady se zachází jako s divadelním představením. Jsme svědky procesu neuvěřitelného odsvěcení. Víme, že nemocným a starým umožňuje obrazovka tímto způsobem žít jejich víru. Avšak sledováním pořadu v televizi nenajdeme Boha. Bůh je reálná přítomnost ukrytá ve svatostánku. Důvěrné setkání nemůže být nikdy nahrazeno technickým prostředkem. Otec nedává duši růst skrze fiktivního prostředníka. Mýlíme se, jestliže předstíráme víru, že jsme se sledováním televizního vysílání setkali s Bohem a měli účast na eucharistické oběti. Nikdo nebude tvrdit, že se zúčastnil pohřbu své matky, pokud jej sledoval natočený videozáznam z obřadu. Vydat náš poměr k Bohu na milost technickým prostředkům by znamenalo ho znehodnotit. Žádný skutečně důvěrný a osobní lidský vztah nelze budovat prostřednictvím stroje. Žádný stroj, žádná technika, žádný robot nemůže nahradit člověka v jeho vztahu k Bohu.

Prostředky mají mnoho co dělat s naší ztrátou smyslu pro modlitbu a kontemplaci. Jsou to zloději posvátného ohně. Na životě naší duše jim vůbec nezáleží. Rádi bychom zde zopakovali vzkaz kněžím: nemodlete se oficiem na mobilu. Nemůžete zacházet s přístrojem, kde je všechno možné, a zároveň se modlit. Stejně tak pro mešní liturgii máme misál. Milujte posvátnou knihu, jíž je váš breviář. Vždyť posvátné oficiem je skutečná bohoslužba.

Média jsou velkým odpůrcem ticha. Bez ticha se nemůže rozvíjet ani rozum.
/R.Sarah Den se již nachýlil 2023/

13.úterek -ODDANOST SVATÉHO OTCE DOMINIKA PANNĚ MARIÍ

Jakto, že Matka Pána mého přišla ke mně? /Lk.1,43/

1. Pozorujme dětinou úctu sv.Otce Dominika k Panně Marii. Již jako hošík si ji zvolil. za Matku. Když na ni pomyslí, až plakal něžností. Nemohl se ani nasytit jejího jména a pronášel je s takovou vroucností a zápalom, že vypadal jako u vytržené z rozkoše a sladkosti, jakou v něm nalézal. Bez přestání hlásal Marii chválu, chválil ji snad při každém hovoru a v každém kázání. Byl by býval rád zapálil tou láskou všecka srdce, byl by býval rád hlasatelem její slávy. Původce a šířitel pobožnosti svatého růžence hlásal Dominik její znamenitost tak úspěšně, že ji brzy přijala celá Církev. A zvláště se vynasnažil, aby vtiskl úctu k Panně Marii hluboko do srdce svým dětem. Povzbuzoval je příkladem i slovem, aby ctíli vznešenou Královnu obzvláštní úctou, a podařilo se mu to tak, že jeho synové a dcery byli a jsou vždy a všude její věrní služebníci. Není divu, že byli ochráněni před ďáblem exorcismem, který stále srší své kletby:

„Zlořečena buď, Dominiku, oddanost, jakou jsi měl k Panně Marii, Matce Boží! Zlořečení budiž tvoji řeholníci, zlořečen buď tvůj řád! Raději bych pekelné muky snášel, než abych mluvil ke tvé chvále... Pravím vám, Dominik je jeden z důvěrníků Panny Marie...“

A ty, veliký Bože, ty mě nutíš chválit Dominika, mého největšího nepřítele, protože chceš, aby všichni věděli, jak je dobré a Spasitelné milovat tvou Matku a oddaně jí sloužit. Dominiku, nenávidím tě živelněji než lidé nenávidí mor. Ne,

ani propastné temnoty by mě netrýznily tak jako řeč, kterou jsem nucen mluvit na tvou oslavu. Ó, jak jsi ty miloval Marii! Proto ten, kdo chce být p přítelem blahoslavené Panny, musí horlivě uctívat Dominika.“ /Vymítání zlého ducha v Ste.Baume u sv. Maří Magdaleny 21.září 1610./

2. Uvažujme, jakou hojnost milostí rozlévala Panna Maria na svého milovaného syna Dominika. Není možné je ani vypočítat. Vzpomeňme je, že nikdy nežádal nějakou milost od Boha, a by ji nebyl dostal na přímmluvu Panny Marie. Že

ona ho prohlásila apoštolem a původcem svého růžence, že on ho držela ve zkouškách, pomáhala mu v nebezpečí ch, často se mu s nebe zjevovala, aby ho potěšila, posílila a poučila. představila ho svému božskému Synu jako věrného a velkomyslného vůdce pro vyhlazovací boj s neřestmi á na zadržení Božího hněvu užuž zachvacujícího celý svět. „On byl pochodeň, kterou dal Bůh lidem prostřednictvím Panny Marie, neboť on mu dala hábit. Boží dobrota jí svěřila pí či o něho.“ /Sv.Kateřina, Dial.156,10./ A podle sv.Vincence Ferrerského. „*byl solí, kterou blahoslavená Panna zachránila a obrodila svět.*“ /1.5 o sv.Dominiku./

Když svatý Patriarcha prosil před smrtí tuto dobrou Matku za své děti, které nechával osiřelé, dostal tuto odpověď, ve které vyvrcholila přízeň, již ho Maria

zahrnovala: „Dominiku, můj milovaný, proto jste mi mne miloval víc než sám sebe, budu chránit tvoje děti svým panenským pláštěm, a všichni, kdo vytrvají v zachovávaní tvé řehole, budou spaseni.“/Život sv.Brigity 3,17./

bychom mohli nejásat útechou a radostí nad tak vzácným slibem, nad takovou nadějí na věčnou spásu! Děti Otce tak významného Marií, dědici milostí, které on dostal s nebe jakou vděčnost v nás musejí vzbudit tak jedinečné známky její lásky! Služme jí tedy věrně, zachovávejme horlivě svoje svatá pravidla, jejichž plnění nám zaslouží její ochranu, a vzpomeňme si, co praví jeden zbožný spisovatel, že je to jaksi známka zavržení pro syna sv.Dominika nebýt oddán nebeské Královně.“ /Anné dom.J. Myšlenky na každý den, napsal kněz III. řádu svatého Dominika./

Ctíme dnes 3.tajemství slavného růžence, o modleme se o seslání Ducha Svätého, a prosme Královnu apoštolů, aby v hojnosti udílela ducha lásky celému řádu.

+++

ZVĚSTOVÁNÍ

ANDĚL DÁNĚ ZVĚSTOVAL DANNĚ MARIÍ
POSELSTVÍ ZAPEČETĚNÉ DO MYSTÉRIÍ.
ONA TEĎ PŘÍCHÁZÍ ZVĚSTOVAT SVĚTU POSELSTVÍ SAMA,
OŽIVLÁ SOCHA Z VÝKLENKU, BERNADETINA DÁMA.
ODHRNE Z TVÁŘE ZÁVOJ ZÁŘE,
JÍMŽ JE ZAHALENA.
PŘÍCHÁZÍ DO SVĚTA KLAMU
V NADPŘIROZENÉM RÁMU.
AVE MARIA, GRATIA PLENA.
PŘÍCHÁZÍ, ODCHÁZÍ JITŘENKA VĚČNĚ MLADÁ,
DO RUKOU RŮŽENCE VKLÁDÁ.
JE PROVÁZENA DAPRSKEM SE SVĚTELNÝM LESKEM.
JEŽÍŠ JE DRUHÝM BIG-BANGEM,
JE DRUHÝM VELKÝM TŘESKEM.
A MATKA BOŽÍ DRŽILA HLAVU HADÁ.
KDO STOJÍ POD KŘÍŽEM? VĚDĚJ JE TO ONA,
ROZKVETLÁ HVĚZDA DAVIDOVA RODU,
JEŽ DALA DÍTĚ DO NÁRUČE SIMEONA,
POZDĚJI VEDLA HO AŽ K POSLEDNÍMU BODU
NA KÓTU SMRTI, URČENOU PRO SVOBODU.
HOROSKOP ZŮSTAL VE ZNAMENÍ PANNY,
POD JEJÍ PATOU JE HAD ROZDUPANÝ.

Vlasta Tylová

+++